

Arrest

nr. 59 487 van 11 april 2011
in de zaken RvV X en X / VI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, Vnde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2010.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010, waarbij de zaken worden toegewezen aan de Vnde kamer.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van voorzitter S. BODART en rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TOURNAY, loco advocaat K. HANSE, en advocaat S. LATEUR, loco advocaat V. MEULEMEESTER, die verschijnen voor de verzoekende partijen en van attaché C. STESSELS en attaché B. BETTENS, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

Het beroep is gericht tegen twee beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

De eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd (vrije vertaling):

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Azerbeidzjaanse nationaliteit en etnische origine. U zou op het Belgische grondgebied zijn aangekomen op 28 mei en u zou op dezelfde dag uw asielaanvraag hebben ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag haalt u de volgende feiten aan:

U zou sinds 1993 sympathisante zijn van de oppositiepartij Musavat, waarvan u in 2001 lid zou zijn geworden.

Op 3 mei 2008 zou u een telefonische oproep hebben ontvangen van het Departement van Staatsveiligheid van de wijk Azizbejov, waarin u werd geïnformeerd dat u bij hen werd opgeroepen op 5 mei 2008. U zou daarheen zijn gegaan en men zou u een artikel hebben getoond, door u geschreven, waarin u frauduleuze praktijken op het gebied van geneesmiddelen zou hebben aangeklaagd [...] evenals op het Ministerie van Volksgezondheid. Dat artikel zou nog niet gepubliceerd geweest zijn, maar [...] [u had] blij gegeven van uw intentie om het te publiceren. Men zou u hebben geantwoord dat dat soort artikels niet moest worden gepubliceerd en men zou u de kans hebben gegeven om het goed te maken door een artikel te schrijven tegen een oppositieleider, [...] [wat] u zou hebben geweigerd [...]. [...] U zou [toen] alle documenten hebben verzameld [...] en u zou ze hebben toevertrouwd aan een vertrouwenspersoon, een zekere Hamlet.

Op 6 mei 2008, [...] zou u hebben vastgesteld dat uw appartement zou zijn overhoopgehaald [...] [en dat documenten] verdwenen zouden zijn.

Op 7 mei zou u bij de politie klacht hebben ingediend [...].

[...] U zou hebben vernomen dat Hamlet de avond daarvoor zou zijn aangehouden en u veronderstelt dat alle documenten die u hem zou hebben gegeven, in beslag werden genomen.

Op 8 mei zou u op het politiebureau zijn opgeroepen [...] [en] zou u een huisarrest hebben moeten ondertekenen. [...] Een gerechtelijk onderzoek [zou zijn] geopend tegen u.

Op 12 mei 2008 zou u zich hebben gericht tot het parket van de wijk Ezisbeyov om bescherming te vragen. De politie zou u in een cel hebben doen wachten en u zou er vergeten zijn. [...] [U zou er de volgende dag zijn uitgekomen na door een agent te zijn bedreigd].

Op 16 mei 2008 zou u een oproep van de politie hebben ontvangen [...].

Op 19 mei 2008 [bent u naar België vertrokken].

[...] U zou veel telefonische oproepen hebben ontvangen in het kader van uw werk opdat u bepaalde artikels niet zou publiceren.

In oktober 2008 zou u hebben vernomen dat de politie inlichtingen over u inwon bij uw bureu.

In november 2008 zou u via uw zus hebben vernomen dat uw broer zou zijn opgeroepen bij het militaire parket wegens een oude zaak [...].

B. Motivering

Diverse elementen maken het mogelijk om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde in twijfel te trekken.

Eerst en vooral is er reden om vast te stellen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u zonder geldig internationaal paspoort zou hebben gereisd. [...].

Vervolgens dient worden opgemerkt dat u, ondanks de verschillende documenten die u hebt toegevoegd aan uw dossier en die van uw activiteiten als journaliste getuigen (documenten nr. 3, 4 en 9), geen enkel element of begin van bewijs aanbrengt met betrekking tot uw vrees voor de Azerbeidzjaanse overheid. Het enige element [is] immers een kopie van een niet gepubliceerd artikel [...] Er dient echter opgemerkt dat het een document betreft dat alleen werd getypt en dat niets bewijst dat dit document in de handen van de overheid is gevallen voor zover het nooit werd gepubliceerd. Bovendien is de uitleg die u geeft over het lot van de bezwarende documenten, gebruikt om dit artikel te schrijven [over het lot van Hamlet en betreffende de huiszoekingen in uw woning], ver van overtuigend.[...].

[...]

Bovendien dient opgemerkt dat u als document ook een oproep voorlegt (document 11) op naam van uw broer [...]. Niets wijst er echter op dat deze oproep iets met uw problemen met de Azerbeidzjaanse overheid te maken zou hebben [...];

Anderzijds moet met betrekking tot de rechtszaak, die zogenaamd tegen u zou zijn geopend, worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs aanbrengt. Zo beweert u een oproep te hebben ontvangen van het politiebureau van Mardakyan voor 23 mei. Niettemin [...] [zou u niet weten] waar u die zou hebben gelaten. Een dergelijke uitleg getuigt van een gedrag dat niet verenigbaar is met het bestaan van een vrees in uwen hoofde in de zin van het Verdrag van Genève.

Bijgevolg hebt u gezien het voorgaande niet op een geloofwaardige manier kunnen aantonen dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 bestaat, noch het bestaan van een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De andere documenten die aan het dossier zijn toegevoegd [...] zijn op zich niet van die aard dat ze de gegrondheid van uw vrees aantonen.”

De tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

A. Feitenrelaas

U verklaart Azeri staatsburger en van Azeri origine te zijn. Sinds 2003 bent u lid van de jongerenafdeling van de oppositiebeweging Musavat. Sinds november 2008 bent u adjunct en verantwoordelijk voor de propaganda. Op 17 maart 2009 vertrok u vanuit het secretariaat van de partij met allerlei propagandamateriaal [en] [...] u werd door politiemensen tegengehouden en meegenomen naar het bureau van uw wijk, Nasimi. [...].

Op 6 april 2009 werd u telefonisch geconvoceerd door dezelfde politie. U werd gevraagd [...]. De politie liet u vrij met de boodschap dat u bedenktijd kreeg om de namen te geven. Op 10 april 2009 kwam de politie bij u thuis. Ze namen alle kranten van Musavat in beslag en keken naar uw computer. Ze eisten opnieuw dat u namen zou geven van de auteurs van de tekeningen/collages. Op 15 april 2009 gebeurde dit opnieuw, [...]. Op 21 april 2009 werd u telefonisch geconvoceerd [...] U diende er een document te ondertekenen dat u het land niet mocht verlaten. U kreeg ook te horen dat er een gerechtelijk onderzoek tegen u zou gestart worden en dat u moest wachten op een convocatie van het parket. [...] [U] heeft de tweede adjunct van de partij hiervan op de hoogte gebracht. Hij zei u dat hij hierover een artikel zou schrijven en u beschermen. Uiteindelijk heeft hij niets concreet ondernomen, en u meent dat mensen van Musavat u niet kunnen beschermen tegen de autoriteiten waardoor het volgens u geen zin had andere partijleden op de hoogte te brengen. U had wel een kennis die bij Binnenlandse Zaken werkt op de hoogte gebracht. Zij informeerde naar uw dossier en bevestigde dat de autoriteiten voldoende elementen hadden voor een zaak tegen u. [...] Op 27 april 2009 vluchtte u uit Azerbeidzjan. [...] U vermoedt ook dat de problemen van uw zus en broer allen verbonden zijn met het politiek engagement van u, uw zus en uw vader. [...]

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen moet vastgesteld worden dat u uw relaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Zo kan u geen enkel document voorleggen welke een aanwijzing kan zijn voor de beschuldigingen vanwege de politie en de (gerechtelijke) vervolging. [...] Bovendien heeft u één jaar na uw vlucht geen enkel nieuws over enige juridische vervolging. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van een vervolging vanwege de autoriteiten ernstig ondermijnd. Verder valt het feit dat u niemand van de partij op de hoogte heeft gebracht van uw problemen niet te rijmen met het gegeven dat u sterk geëngageerd was binnen de partij en het voor de partij allicht zeer nuttig was zaken van intimidatie of vervolging vanwege de overheid te verzamelen. Ook vanuit het oogpunt van eventuele bescherming is het redelijkerwijze aannemelijk dat u uw partij op de hoogte bracht. [...]

Tot slot ondermijnt ook uw houding in België de geloofwaardigheid van uw vrees. U verklaart dat u, [...] niemand heeft trachten te contacteren van de personen die op de hoogte waren van uw problemen. Ook bij de telefonische contacten met uw moeder heeft u nimmer gevraagd of er nog nieuws is in verband met eventuele problemen vanwege de autoriteiten. [...] Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat voor uw zus [A. M.] (OV) door het Commissariaat-generaal op 23 april 2010 een beslissing is genomen tot weigering van het

Vluchtelingenstatuut en weigering van het statuut van subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen."

2. Verknochtheid van de zaken

De eerste verzoekster is de zus van de tweede verzoekster. De Raad onderzoekt beide aanvragen gezamenlijk om reden van hun verknochtheid.

3. In de zaak CCE 54 231

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In haar inleidende verzoekschrift werpt de verzoekende partij een enig middel op, gegrond op machtsoverschrijding, de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 51, 52, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "de wet van 15 december 1980"), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en meer bepaald de afwezigheid van exacte, pertinente en in rechte aanvaardbare motieven, de feitelijke dwaling en de rechtsdwaling, de manifeste beoordelingsfout en de schending van de principes van goed bestuur en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, gewijzigd door het protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna "het Verdrag van Genève" genoemd). Tot slot haalt de verzoekende partij op pagina 7 van haar inleidende verzoekschrift een schending aan van artikel 3 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna "EVRM" genoemd).

3.1.2. Kortom, de verzoekende partij vraagt *"de annulering en de herziening van de bestreden beslissing te bevelen"* (p. 8 van het verzoekschrift) en verzoekster de vluchtelingstatus en, in ondergeschikte orde, het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.2. Voorafgaande vragen

3.2.1. De Raad stelt vast dat de titel van het verzoekschrift, evenals de bewoordingen van haar dictum en haar conclusie, ontoereikend zijn. De verzoekende partij stelt haar verzoek immers voor als een verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad is echter van oordeel dat het geheel van het verzoekschrift, en in het bijzonder de aard van de aangehaalde rechtsmiddelen en feitelijke middelen, aantoont dat het erop gericht is om de gegrondheid en de wettigheid van de bestreden beslissing, die duidelijk wordt geïdentificeerd, te betwisten, ten aanzien van de artikelen 49 en 49/2 van de wet van 15 december 1980, en dit betreffende de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad meent bijgevolg dat het onderzoek van deze middelen ongetwijfeld onder zijn bevoegdheid van volle rechtsmacht valt uit hoofde van artikel 39/2, §1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980, met uitsluiting van zijn algemene bevoegdheid tot nietigverklaring en dit ondanks een ontoereikende formulering van het verzoekschrift, waarvan de Raad meent dat er reden is om dit op een welwillende manier te lezen.

3.2.2. De Raad merkt in dit opzicht evenwel op dat het verzoekschrift niet het minste argument aanvoert om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te vragen, in toepassing van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, te weten dat hieraan *"een substantiële onregelmatigheid kleeft, die door de Raad niet kan worden hersteld"* of dat er *"essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen."*

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat het beroep ontvankelijk is in zover het de herziening van de bestreden beslissing beoogt.

3.2.3. In de mate dat het middel gestoeld is op een manifeste beoordelingsfout, gaat de Raad over tot een onderzoek van alle feiten van de zaak en beperkt zijn bevoegdheid zich niet tot een per definitie ondergeschikte evaluatie van de manifeste beoordelingsfout. De Raad bestudeert dus of de beslissing een beoordelingsfout bevat en niet alleen een manifeste beoordelingsfout.

3.2.4. Met betrekking tot de schending van de artikelen 51 en 52 van de wet van 15 december 1980, is het middel niet ontvankelijk, omdat de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van deze bepalingen en de verzoekende partij niet uitlegt in welke zin deze bepalingen zouden zijn geschonden.

3.2.5. Tot slot, in de mate dat het middel gestoeld is op een schending van artikel 3 van het EVRM, werkt de verzoekende partij dit gedeelte van middel niet verder uit. De Raad herinnert er voor zover nodig aan dat het toepassingsgebied van deze bepaling vergelijkbaar is met dat van artikel 1, A, §2 van het Verdrag van Genève en identiek aan dat van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980. Onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980, wordt een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM onderzocht in het kader van de evaluatie van de gegrondheid van de asielaanvraag die door de asielinstanties wordt uitgevoerd. Dit gedeelte van het middel vereist bijgevolg geen afzonderlijke bespreking.

3.3. Bespreking

3.3.1. De verzoekende partij ontwikkelt haar argumentering hoofdzakelijk vanuit het perspectief van de toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980. Ze verzoekt eveneens om de beschermingsstatus, beschreven in artikel 48/4 van de wet van 15 september 1980, maar brengt geen andere feiten aan dan deze die zij aanhaalt met het oog op de erkenning van de vluchtelingenstatus. De Raad leidt hieruit af dat ze haar aanvraag baseert op dezelfde feiten als deze uiteengezet met het oog op het verkrijgen van de vluchtelingenstatus en dat haar argumentering met het oog op de subsidiaire bescherming samenvalt met deze die ze ontwikkelt in het kader van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980. De Raad onderzoekt de twee kwesties dus samen.

3.3.2. De bestreden beslissing weigert om de verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van meerdere motieven. De commissaris-generaal is eerst en vooral van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters reisverhaal en dat verzoekster geen enkel element of begin van bewijs voorlegt betreffende haar vrees voor de Azerbeidzjaanse overheid of betreffende de rechtszaak die zagezegd tegen haar werd geopend. Hij meent ook dat bepaalde elementen uit haar verhaal niet worden ondersteund door voldoende concrete verklaringen of slechts berusten op eenvoudige veronderstellingen vanwege de verzoekster. Hij vindt dus dat verzoekster niet in staat is geweest om op een geloofwaardige manier het bestaan aan te tonen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

3.3.3. De verzoekende partij probeert op haar beurt te antwoorden op de verschillende in de bestreden beslissing opgeworpen bezwaren, door met name de omstandigheden van haar reis uit te leggen. Ze zet tevens uiteen dat ze geprobeerd heeft om zoveel mogelijk bewijzen voor te leggen, maar dat ze er niet méér bezit en dringt aan op het feit dat ze vervolgingen heeft ondergaan en riskeert te ondergaan uit hoofde van haar beroep als journaliste.

3.3.4. De Raad herinnert er in de eerste plaats aan dat hij, in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, volledige rechtsbevoegdheid geniet, wat betekent dat hij *“het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal [...] genomen beslissingen [...], ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal [...] de bestreden beslissing heeft gesteund. [...] De Raad is derhalve niet gebonden door het motief waarop de commissaris-generaal [...] zijn beslissing heeft gesteund: de bevoegdheid “bevestigen” mag duidelijk niet in die zin worden uitgelegd. Zo kan bijvoorbeeld de Raad een beslissing, genomen door de commissaris-generaal [...] bevestigen op dezelfde of op andere gronden, dan wel hervormen [...]”* (zie Wetsvoorstel tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51, 2479/001, p. 95).

3.3.5. In het onderhavige geval en na analyse van het administratieve dossier is de Raad in de eerste plaats van mening dat de hoedanigheid van journaliste van de verzoekster als een vaststaand kan worden beschouwd op basis van haar verklaringen en van bepaalde documenten die ze ter ondersteuning van haar aanvraag heeft neergelegd, met name haar beroepskaart en een attest betreffende haar werk voor de krant YENI YOL. Ook kan het aannemelijk worden beschouwd dat ze

contacten onderhield met een oppositiepartij, gezien de foto's waarop ze te zien is terwijl ze een vergadering van de oppositiepartij Musavat bijwoont, ook al staan de intensiteit of de exacte aard van die contacten niet vast. Daarentegen staat het voor de Raad niet vast dat de gebeurtenissen die aan de oorsprong van de vlucht van de verzoekster lagen, reëel zijn, noch dat de aangehaalde vrees of het risico op ernstige schade indien ze naar haar land van oorsprong zou terugkeren, gegrond is.

3.3.6. De Raad stelt immers vast dat dit doorslaggevende gedeelte van het relaas van verzoekster, die geen enkel begin van bewijs voorlegt, geheel onwaarschijnlijk is. Zo beweert de verzoekster dat ze in een artikel schandalige praktijken in de farmaceutische sector aan de kaak wou stellen. Welnu, hoewel ze een kopie van haar tekst bewaard heeft, heeft ze die niettemin nooit gepubliceerd. Ze kan echter niet uitleggen waarom ze niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om dat te doen, eventueel nadat ze uit haar land was vertrokken. Ze legt ook niet uit waarom de oppositiepers dit artikel zou hebben geweigerd, te meer omdat ze beweert dat ze een actief lid was van de oppositiepartij Musavat, die haar eigen krant heeft. Ook beweert de verzoekster dat de overheid druk op haar zou hebben uitgeoefend om haar af te raden het artikel te publiceren om zo een schandaal te vermijden, wat objectief in tegenstelling lijkt met de beweringen van de verzoekster dat diezelfde overheid een gerechtelijke vervolging tegen haar zou hebben ingesteld wegens dit niet gepubliceerde artikel, want het spreekt voor zich dat een proces het schandaal helemaal niet had kunnen verhullen, maar integendeel zou hebben bijgedragen tot de verspreiding van haar onthullingen. Bovendien lijkt het paradoxaal, zoals de verwerende partij aanhaalt, dat verzoekster, die volgens eigen zeggen gekend was als de auteur van het geplande artikel, na elke oproeping werd vrijgelaten, terwijl haar vriend Hamlet, die gewoon had aanvaard om de documenten van de verzoekster te verbergen, vastgehouden zou zijn. De Raad merkt in dit opzicht vooral op dat de verzoekster niet in staat blijkt om ook maar de minste precieze aanwijzing te geven over deze belangrijke protagonist in haar verhaal of over zijn huidige lot, zodat haar verklaringen hieromtrent niet overtuigend zijn.

De argumenten van het verzoekschrift, die zich beperken tot de bewering dat verzoeksters relaas geloofwaardig is en dat ze de laatste oproep niet heeft meegenomen omdat ze alleen aan vluchten dacht en niet wilde dat ze in het bezit van het genoemde document werd aangetroffen, ontkrachten geenszins de bovenstaande vaststelling. Afgezien van deze uitleg is de vraag immers of het verhaal van verzoekster op basis van de informatie die ze meedeelt, voldoende coherent en consistent is opdat haar verklaringen zouden volstaan om te overtuigen dat de gebeurtenissen waarop ze haar aanvraag baseert, waar zijn. Gezien de bovenstaande ontwikkelingen, dient te worden vastgesteld dat dit niet het geval is.

Bovendien laat de oproeping op naam van haar broer, die in het administratieve dossier werd opgenomen, niet toe om enig verband te leggen met de problemen die de verzoekster persoonlijk zou hebben ondervonden. De Raad stelt in dit opzicht vast dat de twee verzoeksters totaal tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende het motief waarom hun broer zou worden gezocht. Zo verklaart de eerste verzoekster dat haar broer ervan beschuldigd zou zijn een andere militair te hebben geslagen, terwijl de tweede zegt dat haar broer zou worden vervolgd omdat hij één of twee gevangenen zou hebben laten ontsnappen. Deze tegenstrijdigheid verhindert geloof te hechten aan de beweringen van verzoeksters betreffende de politieke vervolging van hun familie.

3.3.7. Gezien het voorgaande onderzoekt de Raad of de elementen die als vaststaand kunnen worden beschouwd, met name de hoedanigheid van journaliste van eerste verzoekster en haar band met een oppositiepartij, kunnen volstaan ter rechtvaardiging van een gegronde vrees voor vervolging of van ernstige motieven om aan te nemen dat ze een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar haar land. Het verzoekschrift van de eerste verzoekster formuleert in die zin argumenten betreffende de schending van de persvrijheid, maar deze argumentatie slaat volledig op Armenië en steunt slechts op bronnen over Armenië, terwijl de eerste verzoekster van Azerbeidzjaanse nationaliteit is. De argumentering van de eerste verzoekende partij is bijgevolg helemaal niet pertinent in onderhavig geval.

De Raad heeft evenwel kennis genomen van de pertinente documentatie, neergelegd door de tweede verzoekster, ter ondersteuning van haar verzoek, namelijk "2008 Country Reports on Human Rights Practices – Azerbaïdjan". De Raad stelt vast dat, hoewel dit document inderdaad melding maakt van druk die wordt uitgeoefend op de pers, er niet kan worden uit afgeleid dat het enkele feit dat iemand

journalist of medestander van de oppositie is, volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te onderbouwen of ernstige aanleiding geeft om te geloven in het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

3.3.8. Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet het minste element of argument verschaft dat zou toelaten om te bepalen dat de situatie die momenteel in Azerbeidzjan heerst, kan worden gedefinieerd als een situatie van *“willekeurig geweld in het geval van een (...) gewapend conflict”* in de zin van artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980.

3.3.9. Gezien het voorgaande lijkt het dus dat de verzoekende partij geen redenen kan aanvoeren waarom ze in haar land zou worden vervolgd, noch redenen om te geloven dat ze een reëel risico loopt op ernstige schade indien ze naar haar land terugkeert. Deze vaststelling maakt een diepgaander onderzoek van de middelen van het verzoekschrift onnodig aangezien een dergelijk onderzoek in geen geval tot een andere conclusie met betrekking tot de grond van de aanvraag zou kunnen leiden.

3.3.10. Tot slot verzoekt de verzoekende partij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad heeft de bestreden beslissing bevestigd en er is bijgevolg geen reden om over dit verzoek uitspraak te doen.

4. In de zaak RvV 57 347

4.1. Over de gegevens van de zaak

4.1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 5 mei 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

4.1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 25 juni 2010, verstuurd op 28 juni 2010.

4.1.3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag en weergegeven door de bestreden beslissing wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4.1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoekster kan geen enkel materieel bewijs voorleggen van haar problemen en het gerechtelijk onderzoek;
- het feit dat verzoekster niemand van de partij op de hoogte heeft gesteld van haar problemen valt niet te rijmen met het gegeven dat verzoekster sterk geëngageerd was binnen de partij en het voor de partij zeer nuttig was zaken van intimidatie of vervolging vanwege de overheid te verzamelen;
- de vaststelling dat verzoekster, uitgenomen één poging, niemand heeft trachten te contacteren om te vragen naar de stand van zaken in verband met het door de politie in het vooruitzicht gestelde strafonderzoek ondermijnt de geloofwaardigheid van haar relaas;
- de door verzoekster neergelegde documenten kunnen de voorgaande appreciatie niet wijzigen.

4.2. Over de gegrondheid van het beroep

4.2.1. Verzoekster werpt in hoofddorde op dat het onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van generlei waarde is ten gevolge van de schending van de gekozen proceduretaal. Het gehoor diende plaats te vinden in het Nederlands, maar vond plaats in het Frans aangezien de tolk enkel het Frans beheerste. Daarenboven werden er officieuze en onvolledige vertalingen gemaakt. De Franstalige vertolking werd bovendien niet neergeschreven door het Commissariaat-generaal, maar werd door de dossierbehandelaar in het Nederlands genoteerd. Deze Nederlandstalige en officieuze vertaling is evenwel strijdig met de initiële Franstalige vertaling, hetgeen blijkt uit de nota's van verzoekster haar raadvrouw (zie stuk 2 inventaris verzoekschrift). Uit deze nota's blijkt dat verzoekster in verband met haar problemen wel degelijk gesproken heeft met jongeren van haar partij. Verder blijkt hieruit dat de medische attesten tijdens het gehoor werden neergelegd om

rekening te houden met haar mentale toestand, door de ingenomen medicatie was zij namelijk vermoeid. Hiervan is niets terug te vinden in het CGVS-gehoorverslag zodat verzoekster zich afvraagt of de dossierbehandelaar wel kennis had van de werkelijke reden voor het indienen van deze certificaten.

4.2.2. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Artikel 51/4 §1 Het onderzoek van de in de artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt in het Nederlands of het Frans. De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§2 De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50 of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft. Indien de vreemdeling verklaart niet de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek. Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en de instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§3 Bij de procedures voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

Verzoekster heeft bij de indiening van haar asielaanvraag om een tolk verzocht. Zij werd er vervolgens door de administratie van op de hoogte gebracht dat haar asielprocedure in het Nederlands zou verlopen. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Deze wetsbepaling voorziet niet dat de tolk die gebruikt wordt om de gezegden van de kandidaat-vluchteling te vertalen dit rechtstreeks moet doen naar de taal van de procedure, noch verbiedt dit artikel de jurist die het interview met de asielzoeker afneemt zich uit te drukken in een vreemde taal (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Een schending van de gekozen proceduretaal kan derhalve niet worden vastgesteld.

Waar verzoekster wijst op de tegenstellingen tussen de nota's van de dossierbehandelaar, in 'Nederlandse officieuze vertaling' en de Franstalige nota's van verzoeksters raadvrouw genomen bij het gehoor kan worden opgemerkt dat het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal, in tegenstelling tot de notities van de bij dit gehoor aanwezige raadsman, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Het is dan ook volkomen normaal dat bij een betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling aan dit verslag de voorkeur wordt gegeven boven de notities van de raadsman van betrokkene zelf (RvS nr. 132.673, 18 juni 2004; RvS 4 maart 2008, nr. 180.432).

Met betrekking tot verzoeksters grief over de medische attesten blijkt uit het gehoorverslag, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert dat de medische attesten wel degelijk ter sprake zijn gekomen tijdens het gehoor (gehoorverslag, 4).

4.2.3. In ondergeschikte orde werpt verzoekster op dat zij meent dat haar asielaanvraag ten onrechte verworpen wordt op grond van afwezigheid van schriftelijke stavingstukken uitgaande van de politie en/of het gerecht. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport (zie stuk 3 inventaris verzoekschrift) blijkt dat het politionele en gerechtelijke optreden in Azerbeidzjan niet plaats vindt volgens de wettelijk voorziene procedurele waarborgen. Aanhangers van de oppositiepartijen worden geconfronteerd met huiszoekingen zonder huiszoekingsbevel, verhoren zonder proces-verbaal van verhoor, aanhoudingen zonder aanhoudingsbevel en detenties zonder onmiddellijke mededeling van de beschuldigingen.

Verzoekster meent dat haar asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld. Bijgevolg is het CGVS niet gerechtigd om haar asielaanvraag te weigeren omdat deze van haar zus eveneens geweigerd werd. Bovendien kan de beslissing van haar zus in hoger beroep ongedaan gemaakt worden. Indien het CGVS gerechtigd is om rekening te houden met haar gezinssituatie, dan dient zij ook

rekening te houden met de ernstige problemen van haar broer, die niet betwist worden door het CGVS. Haar broer wordt eveneens vervolgd, in wezen omwille van de politieke overtuigingen van het gezin.

Verzoekster meent dat het CGVS niet in staat is om de neergelegde medische certificaten te beoordelen. Er werd geen enkel medisch onderzoek bevolen teneinde de bevindingen van de behandelende psychiater en psycholoog te ontkrachten. Het staat vast dat deze certificaten werden opgesteld en ondertekend door de behandelde psychiater en psycholoog en aldus rechtskracht hebben. In de beide documenten zijn auteur en functie vermeld. Het ene attest is opgesteld door psychiater Vanderperre en het andere door de psychologe Kara Khanian, die bovendien verwijst naar psychiater Vanderperre. Wat er onder referenties wordt verstaan is onduidelijk. Vervolgens blijkt uit beide documenten dat zij aan dezelfde symptomen lijdt, zodat de beweerdte tegenstrijdigheid niet bestaat. Tenslotte is het duidelijk dat de datum van 04/03/2009 een schrijffout is voor 04/03/2010 aangezien het attest vermeldt dat de behandeling pas werd aangevat in 08/2009.

4.2.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Verzoeksters asielrelaas berust op de problemen die zij heeft ondervonden omwille van haar activiteiten voor de partij Musavat waar zij volgens haar verklaringen verantwoordelijke functies bekleedde. Zij legt geen begin van bewijs neer van haar lidmaatschap van en/of haar activiteiten voor de partij noch van het gerechtelijk onderzoek dat zou zijn opgestart nadat zij in beschuldiging werd gesteld. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing dienaangaande vermeldt, bewijst de foto van verzoekster in de krant geenszins dat zij actief zou zijn in de partij. Het artikel met de foto die enkele personen op een strand vertoont, werd immers niet vertaald zodat het volstrekt onduidelijk is in welke context deze foto genomen werd. Evenmin is duidelijk wie de personen zijn die op de foto voorkomen en in welke hoedanigheid zij hier getoond worden. Verzoekster legt een document neer dat de vervolging van haar broer door het parket moet aantonen maar maakt niet aannemelijk waarom zij geen enkel document kan neerleggen dat betrekking heeft op haar persoonlijke problemen. Niet alleen legt verzoekster geen begin van bewijs van haar problemen neer, zij verzuimt eveneens contact op te nemen met haar familie of vrienden teneinde zich te informeren over de actuele stand van zaken en de verdere evolutie van haar problemen (Gehoorverslag, 7, vraag: "U heeft aan uw moeder ook niet gevraagd of er bezoeken, of brieven van de autoriteiten zijn geweest?" antwoord: "Neen"). Een dergelijk gebrek aan interesse doet ernstige twijfels rijzen omtrent de ernst van verzoeksters beweerdte vrees voor vervolging. Bovendien blijkt verzoekster, hoewel verantwoordelijk voor de propaganda niet op de hoogte van het adres van de hoofdzetel van haar partij (gehoorverslag, 4). Deze vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen omtrent verzoeksters beweerdte politieke engagement. Verzoekster legt een rapport (United States Department of State, 2008, *Country Reports on Human Right Practices, Azerbeidzjan*.) neer ter ondersteuning van haar asielrelaas. Haar verwijzing naar algemene rapporten om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd volstaat niet. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS van 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS van 15 december 2004, nr. 138.480).

In tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen blijkt uit de bestreden beslissing dat haar asielaanvraag op individuele basis beoordeeld werd en haar asielaanvraag op eigen motieven werd

afgewezen. De bestreden beslissing heeft er “*Volledigheidshalve (...)*” aan toegevoegd dat ook de asielaanvraag van verzoeksters zus werd afgewezen

Met betrekking tot de medische attesten tenslotte, sluit de Raad zich aan bij de bestreden beslissing waar deze stelt dat uit het ‘*Cerificat médical circonstanciée*’ niet kan worden opgemaakt wie de auteur van dit document is of wat zijn functie is. Indien dit attest ondertekend werd met een onleesbare handtekening, vermeldt dit in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift beweert, geenszins een naam. Het feit dat het andere attest d.d. 4 maart 2009 verwijst naar psychiater Vanderperre betekent niet dat hij dit certificaat heeft opgesteld. Hoewel klaarblijkelijk vereist, werd er evenmin een zichtbare stempel op het certificaat aangebracht. Het is dan ook volstrekt onduidelijk of de persoon die dit document invulde de hiertoe vereiste kwalificaties bezat. Het document heeft om deze reden dan ook geen enkele bewijswaarde. Het tweede attest, ondertekend door psycholoog, N. Kara Khanian, bevestigt enkel dat verzoekster symptomen van een depressie vertoont. De bestreden beslissing kon bovendien terecht besluiten dat beide medische attesten geen oorzakelijk verband aantonen tussen het er in vermelde ziektebeeld en de door verzoekster aangebrachte feiten. Dit is des te meer het geval nu het asielrelaas van verzoekster om bovenvermelde redenen niet geloofwaardig wordt geacht.

4.2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.2.6. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan tenslotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoekster het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige bij terugkeer naar haar land van herkomst moet aantonen. Verzoekster laat echter na in haar verzoekschrift ook maar enig element aan te brengen waarom zij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat noch in het verzoekschrift noch in de stukken van het administratief dossier enig element is terug te vinden dat toelaat te stellen dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade zou lopen indien zij terugkeert naar haar land van herkomst. Aangezien de feiten aan de basis van haar asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “*zwaarwegende gronden*” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “*een reëel risico zou lopen*” “*de doodstraf of executie*” of “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst*” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet. Er wordt niet aangevoerd en het blijkt evenmin uit de stukken van het dossier dat de actuele toestand in Azerbeidzjan overeenstemt met een situatie van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet zodat deze bepaling dan ook niet van toepassing is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 54 231 en 57 347 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

dhr. S. BODART,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. T. LEYSEN,

voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. BODART